

Nastup Antala Zalaia pozdravila je publika u CNP-u, ali i svi članovi orkestra. Visok nivo u interpretaciji izuzetno kompleksnog programa najavljuje kvalitetnu koncertnu sezonu

Crnogorski simfonijski orkestar u CNP-u

SIGURNOST U INTERPRETACIJI
Crnogorski simfonijski orkestar

» Piše: **Vanja Vukčević**

Pod upravom maestra Grigorija Kraska, Crnogorski simfonijski orkestar u četvrtak, 30. oktobra, podgoričkoj publici predstavio je tri kompleksna i žanrovski različita djela, koja su napisana u prvih dvadeset godina 19. vijeka. U prvom dijelu koncertne večeri izvedena je uvertira iz opere „Svraka kradljivica“ Đoakina Rosinija i Paganinijev „Koncert za violinu i orkestar br. 1“ u D-duru, op. 6, čiju je solističku dionicu tumačio renomirani mađarski violinista Antal Zalai. Kako je u ovoj koncertnoj sezoni najavljeno izvođenje osam simfonija Ludviga van Betovenova, za drugi dio večeri maestro Krasko odabrao je „Četvrtu simfoniju u B-duru“.

Uvertira

Napisana po libretu Đovanija Gerardinija, Rosinijeva dvočina semiseria opera „Svraka kradljivica“ premijerno je izvedena 1817. godine u milanskoj Skali. Ipak, ovo ostvarenje danas je najpoznatije po svojoj uvertiri, koja na koncertnim podijumima egzistira kao samostalna kompozicija. Djelo započinje precizno plasira-

Precizan puls muzičkog toka

nim dijalogom između dva doboša kojim se, uz čvrsto i odsječno orkestarsko izvođenje naizgled jednostavne melodike, postiže marševski karakter uvida. U nastavku kompozicije orkestar kroz čistu artikulaciju donosi glavnu temu uvertire. U izvođenju je ostvarena izuzetna dinamička gradacija. Ona je kroz upečatljiv i naglašen krešendo, koji se smatra zaštitnim znakom ove uvertire, dovela do uzbudljive kulinacije na kraju.

Tehnička perfekcija

Predvođeni maestrom Kraskom, Crnogorski simfoničari i međunarodno nagrađivani Antal Zalai u nastavku koncerta izveli su izuzetno zahtjevan „Koncert za violinu br. 1“ iz 1816. godine, italijanskog kompozitora Nikole Paganinija. Neka od najvećih djela klasič-

ne muzike namijenjena instrumentalnim solistima pisali su kompozitori koji bi mogli i da ih sviraju na tom instrumentu, što je slučaj i sa Paganinijem, jednim od najvećih virtuoza na violini. S tim u vezi, za kvalitetno izvođenje ovog koncerta potrebno je imati najveći mogući nivo tehničke spremnosti, koju je Antal Zalai zasigurno pokazao pred podgoričkom publikom. Podržan sigurnom interpretacijom svih orkestarskih grupa, violinista je iz tehnički kompleksnih odsjeka sa lakoćom uspijevao da se „prebaci“ u izražajna fraziranja u melodici, zbog čega gasa sigurnošću možemo okarakterisati kao izuzetno pouzdanog tumača Paganinijevih djela. U koncertu je primjetan i jak uticaj italijanskog belkanto stila, a posebno Paganinijevog mlađeg savremenika Rosi-

nija, pa u konceptijskom smislu, sam izbor Rosinijevu uvertire i Paganinijevog „Koncerta za violinu i orkestar“ za prvi dio koncertne večeri sigurno nije bio slučajna, već znalački osmišljen od Grigorija Kraska koji je programski povezao ova dva stilski bliska kompozitora.

Bogata sonornost

U drugom dijelu koncertne večeri publika je imala priliku da čuje Betovenovu „Simfoniju br. 4“, koja je često ostajala u sjenci „Eroike“ i „Pete simfonije“. Već od početnog „Adagia“ koji umnogome podsjeća na Hajdnovu „Simfoniju br.102 u B-duru“, pa sve do završnice Crnogorski simfoničari, predvođeni maestrom Kraskom, sa puno pažnje i posvećenosti interpretirali su ovo djelo iz 1806. godine. U izvođenju je potcrtavan vedar karakter i dramaturški su prikazani trenuci zanosa koji je Betoven osjećao u periodu stvaranja ove simfonije. Izuzetno precizan puls muzičkog toka i sigurnost u interpretaciji svih orkestarskih grupa ostvarivani su kroz sva četiri stava, kao i bogata orkestarska sonornost kojoj su doprinijeli i novi članovi orkestra.

Nastup gostujućeg soliste Antala Zalaia, koji je demonstrirao vrhunsko izvođačko umijeće, pozdravila je publika u CNP-u, ali i svi članovi orkestra. Visok nivo u interpretaciji izuzetno kompleksnog programa, koji je pred Crnogorske simfoničare postavio dirigent

Na Stradivarijevoj violini iz 1773. godine

Brze pasaže, velike melodijske skokove, delikatna stakata i spikata, mađarski violinista Antal Zalai sa lakoćom je svirao na Stradivarijevoj violini iz 1773. godine. Čak i najkompleksniji pasaži nijesu bili ništa sporiji u poređenju sa izvođenjima drugih velikih violinista, pa i ne čudi što je zbog perfektnih tehnika, muzičke istančanosti i zrelosti u interpretaciji Zalai